

De Rechtbank van Eerste Aanleg te DENDERMONDE
dertiende kamer, rechtdoende in strafzaken, heeft in
haar openbare terechtzitting van 31 januari 2005
het hiernavolgend VONNIS gewezen :

Not.nr.66.97.291/00/26

Griffie nr.

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

1. _____, verpleegkundige, geboren te _____ op _____, wonende te _____ ;
2. _____, schrijnwerker, geboren te _____ op _____, wonende te _____ ;

Beklaagd van : te

de eerste en de tweede :

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

- Bij inbreuk op de artikelen 42 § 1, 1°, 66, eerste, tweede en vijfde lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (*feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000*)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd)

de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A en B thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening,

- *feiten vanaf 1 mei 2000* strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 de bij artikel 99 § 1, 1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit

in casu :

- A. op niet nader te bepalen data, in de periode vanaf 15 augustus 1999 tot en met 15 augustus 2000 :
het bouwen van een gemetselde berging
- B. vanaf minstens 15 augustus 2000 tot en met de dag der dagvaarding **14 MAART 2003**
de in sub A omschreven wederrechtelijke opgetrokken constructie in stand gehouden te hebben

met de omstandigheid dat de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A en B de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van eenzelfde misdadig opzet zodat de verjaring van de strafvordering slechts een aanvang neemt op de datum van het laatst gepleegde feit, namelijk de dag der dagvaarding;
14 MAART 2003

de kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:
ligging:

aard en oppervlakte: huis, 14 a 49 ca

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaars ervan geïdentificeerd zijnde als:

	geboren op	wonende te
	voor wat betreft de grond en	geboren op
wonende te	en	geboren op
wonende te	in gemeenschap voor wat betreft het gebouw,	

die de eigendomstitel hebben verkregen krachtens de akte van aankoop en afstand van recht van natrekking en de akte van ruilverkaveling.

~~~~~

De rechtbank nam kennis van

- de dagvaarding waarbij de zaak bij de rechtbank werd aanhangig gemaakt en die op 20 maart 2003 werd betekend aan de eerste beklagde persoonlijk en aan de tweede beklagde door afgifte van een afschrift aan zijn echtgenote, zijnde de eerste beklagde ;
- de overschrijving van deze dagvaarding op het hypotheekkantoor te op 26 maart 2003 onder de referte
- het ontvangstbewijs waaruit blijkt dat de tweede beklagde op 10 april 2003 het voor hem bestemde afschrift van de dagvaarding heeft in ontvangst genomen ;
- de beslissing van deze rechtbank en kamer d.d. 14 april 2003 om de behandeling van de zaak uit te stellen op vraag van de beklagden gelet op de vakantie van hun raadsman en teneinde zich te beraden over het vrijwillig uitvoeren van een herstelmaatregel ;
- de beslissing van deze rechtbank en kamer d.d. 2 juni 2003 om de behandeling van de zaak uit te stellen teneinde na te gaan of een regularisatievergunning werd bekomen ;
- de beslissing van deze rechtbank en kamer d.d. 24 november 2003 om de behandeling van de zaak uit te stellen in afwachting van een beslissing van de bestendige deputatie;
- de beslissing van deze rechtbank en kamer d.d. 26 januari 2004 om de behandeling van de zaak uit te stellen teneinde na te gaan of de regularisatievergunning d.d. 11 december 2003 definitief was ;
- de beslissing van deze rechtbank en kamer d.d. 1 maart 2004 om de behandeling van de zaak uit te stellen teneinde het beroep dat de gemachtigde ambtenaar had ingesteld bij de Minister tegen de regularisatievergunning d.d. 11 december 2003 af te wachten ;
- de beslissingen van deze rechtbank en kamer d.d. 8 maart 2004 en d.d. 28 juni 2004 om de behandeling van de zaak uit te stellen teneinde de beslissing van de Minister

- over het beroep van de gemachtigde ambtenaar af te wachten ;
- de beslissing van deze rechtbank en kamer d.d. 25 oktober 2004 om de behandeling van de zaak uit te stellen op vraag van de verdediging van de beklaagden gelet op het ministerieel besluit waarbij het beroep van de gemachtigde ambtenaar werd afgewezen ;
  - de processen-verbaal en de overige stukken der rechtspleging.

De rechtbank aanhoorde op de openbare terechtzitting van 3 januari 2005 :

- het Openbaar Ministerie in de persoon van _____ substituuat procureur des Konings in haar voordracht van de zaak en in haar eis ;
- de eerste beklaagde en de tweede beklaagde in hun middelen van verdediging voorgedragen door mr. _____ loco mr. _____ beiden advocaat met kantoor te _____ die hen heeft vertegenwoordigd.

1. Feitelijke gegevens

1.1.

Door een bevoegd ambtenaar van het gemeentebestuur van _____ werd op 3 mei 2000 proces-verbaal opgesteld omdat te _____ kadastraal gekend als _____ in agrarisch gebied een berging werd gemetseld zonder vergunning (st. 2).

1.2.

De eerste beklaagde legde op 15 mei 2000 de volgende verklaring af : *"..Ikzelf ben eigenares van de gronden ... Ongeveer 10 maanden geleden heb ik een berging van ongeveer 20 vierkante meter gemetst op mijn eigendom. Ik was niet op de hoogte dat dit niet mocht. Tot op heden is die bouw nog steeds niet beëindigd, omdat alle werken achter de normale werkuren worden gedaan. ... Er werd destijds een aanvraag gedaan om een stal te plaatsen. Deze werd goedgekeurd maar ik moest die dichter bij mijn woning plaatsen. Deze stal dient om een rund in te houden. ..."* (st. 9).

1.3.

Uit een brief d.d. 10 oktober 2001 aan de politie van _____ bleek dat het college van burgemeester en schepenen van _____ op 8 oktober 2001 had beslist om de afbraak te eisen van de gemetselde berging. Regularisatie werd niet mogelijk geacht omdat de berging gelegen was in agrarisch gebied (st. 16). Bij brief d.d. 5 november 2001 bezorgde het college van burgemeester en schepenen van _____ aan de procureur des Konings een herstellvordering (st. 19-20). Er werd herstel in de vorige staat geëist omwille van de strijdigheid met de bestemming en met de volgende motivering. Het onroerend goed is volgens het bij koninklijk besluit van 7 november 1978 goedgekeurd gewestplan gelegen in een agrarisch gebied. Een dergelijk gebied is bestemd voor landbouw in ruime zin en mag enkel de voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen, de woning van de exploitanten en para-agrarische bedrijven bevatten. De opgerichte

berging staat niet in functie van een volwaardig landbouwbedrijf. Het gebouw bezit geen enkele landbouwfunctie. En is gelet op zijn luxueuze uitvoering enkel gebouwd in functie van de woning van de bouwheer. De berging sluit qua vormgeving en afwerking onomstotelijk agrarische activiteiten uit. Bij brief d.d. 19 november 2004 heeft de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur zich aangesloten bij de herstellvordering van het college, gevraagd om gemachtigd te worden over te gaan tot ambtshalve uitvoering en tevens het opleggen van een dwangsom van 100,00 EUR gevorderd.

1.4.

De eerste beklagde verklaarde op 14 december 2001 niet bereid te zijn de berging af te breken (st. 23). Zij kondigde op 31 januari 2002 aan een architect te raadplegen om een regularisatievergunning in te dienen (st. 26). In een brief die op 23 januari 2002 werd ontvangen op het parket gaf de eerste beklagde toe *"onbewust en zeker met geen kwade bedoelingen een overtreding te hebben begaan"*, had zij geen probleem met een boete maar vroeg zij de berging te laten staan (st. 28).

1.5.

De tweede beklagde legde op 2 mei 2002 de volgende verklaring af : *".. Samen met mijn echtgenote ben ik eigenaar van de woning en aanhorigheden, gevestigd op mijn adres. De gronden zijn eigendom van mijn echtgenote. In augustus 92 werd mij vergunning verleend om volgens plan mijn woning te bouwen, met stal. Wat is er gebeurd ? Ikzelf heb de woning gezet terwijl mijn echtgenote de stal is begonnen. De woning is vervolgens gezet en is kleiner, nl. 6.60 x 4,60 meter. De stal kaderde in een landbouwzone en was bedoeld om een rund te houden en te vetten. De stal werd niet voltooid want sedert de vaststellingen van de stedenbouwkundige diensten werd er niet meer verder aan gewerkt. Momenteel staat ons rund bij mijn schoonouders in de stallen. In de onvoltooide stal, die u een berging noemt, hebben we dan maar een grasmachine en andere tuinmaterialen geplaatst. ..Het is wel de bedoeling om ons rund in de stal op onze eigendom te houden. De stal grenst aan een weiland, eigendom van mijn echtgenote"* (st. 33).

1.6.

Door de beklagden werd op de openbare terechtzitting van 2 juni 2003 een afschrift van een ontvangstbewijs d.d. 27 mei 2003 voor een regularisatievergunningsaanvraag neergelegd. Ook werd een beslagfiche voor een rundveebeslag neergelegd. Volgens het proces-verbaal d.d. 21 november 2003 werd een regularisatie-aanvraag afgewezen doch werden door de beklagden beroep aangetekend (st. 46). Blijkens het op de zitting van 26 januari 2004 neergelegd stuk werd door de bestendige deputatie op 11 december 2003 een regularisatievergunning verleend. Tegen die beslissing werd door de gemachtigde ambtenaar op 27 januari 2004 beroep aangetekend bij de Minister. Op de openbare terechtzitting van 25 oktober 2004 werd een afschrift bezorgd van het ministerieel besluit d.d. 29 september 2004 waarbij het beroep van de gemachtigde ambtenaar werd verworpen en werd vastgesteld dat de beslissing d.d. 11 december 2003 van de bestendige deputatie houdende toekenning van een vergunning haar

rechtskracht hernam.

1.7.

Op de openbare terechtzitting van 2 juni 2003 deelde de eerste beklagde mede dat zij een uitkering genoot en dat er een gezinsinkomen was van 2.300,00 EUR, terwijl de tweede beklagde verklaarde dat hij in loondienst werkte. De eerste beklagde onderstreepte dat het onroerend goed een hobbyruimte was en dat het de bedoeling was er een dier te houden.

2. Gegrondheid van de strafvordering

2.1.

7 De beklagden worden vervolgd voor het optrekken van de berging (tenlastelegging A, ~~×~~ periode vanaf 15 augustus 1999 tot en met 15 augustus 2000) en de instandhouding ervan (tenlastelegging B, periode van 15 augustus 2000 tot de datum van dagvaarding, zijnde 14 maart 2003).

2.2.1.

Artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003 houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft (B.S. 22 augustus 2003, inwerkingtreding op die datum ingevolge artikel 12 van dit decreet) heeft aan artikel 146 van het decreet van 18 mei 1999 (DORO) een derde en vierde lid werd toegevoegd waardoor het instandhouden van de misdrijven bedoeld door artikel 146, eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° niet langer wordt bestraft. Deze depenalisering geldt evenwel niet indien de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdig gebruik werden gepleegd in een ruimtelijk kwetsbaar gebied, of indien zij onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor omwonenden of nog indien ze een ernstige inbreuk vormen op essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake bestemming krachtens het ruimtelijke uitvoeringsplan of plan van aanleg.

2.2.2.1.

Het Arbitragehof heeft met het arrest nr. van 22 juli 2004 dat een antwoord vormde op prejudiciële vragen betreffende de artikelen 146, derde lid, en 149 §§ 1 en 5, DORO, zoals ingevoegd of vervangen bij het decreet van 4 juni 2003, gesteld door de correctionele rechtbanken te Gent en te Dendermonde als volgt geoordeeld :
“Artikel 146, derde lid, van het decreet van het Vlaamse Gewest van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals toegevoegd bij artikel 7 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 4 juni 2003, schendt de artikelen 10, 11, 12 en 14 van de Grondwet”.

2.2.2.2.

Het Hof heeft er in dit arrest aan herinnerd dat :

- het bevoegd is om wettelijke bepalingen te toetsen aan het wettigheidsbeginsel in strafzaken zoals gewaarborgd door de artikelen 12 en 14 G.W. en artikel 7 EVRM (overweging B.5.5.) ;
- uit de voormelde bepalingen van de Grondwet volgt dat geen enkele gedraging strafbaar zal worden gesteld en geen enkele straf zal worden opgelegd dan krachtens regels aangenomen door een democratisch verkozen beraadslagende vergadering (overweging B.6.2.) ;
- deze grondwetsbepalingen er niet aan in de weg staan dat de wet een beoordelingsbevoegdheid toekent aan de rechter die belast is met de toepassing ervan voor zover zij de bijzondere eisen van nauwkeurigheid, duidelijkheid en voorspelbaarheid waaraan strafwetten moeten voldoen niet miskent (overweging B.6.2.) ;
- uit de artikelen 12 en 14 G.W., artikel 7 EVRM en artikel 15 IVBPR voortvloeit dat de strafwet weliswaar een zekere flexibiliteit mag vertonen met het oog op wijzigende omstandigheden maar dat zij niettemin moeten worden geformuleerd in bewoordingen op grond waarvan eenieder, op het ogenblik dat hij een gedrag aanneemt, kan uitmaken of dat gedrag al dan niet strafbaar is (overweging B.6.3.).

2.2.2.3.

Het eerste geval van strafbaarheid van het in stand houden van een stedenbouwmisdrijf, namelijk wanneer het misdrijf plaatsvindt in een ruimtelijk kwetsbaar gebied zoals omschreven door artikel 146 al. 4 DORO, voldoet volgens het Arbitragehof aan de vereisten van nauwkeurigheid, duidelijkheid en voorspelbaarheid waaraan de strafwetten moeten voldoen (overweging B.7.2.).

2.2.2.4.

Het tweede en het derde geval waarin de instandhouding strafbaar blijft, namelijk wanneer er *“onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder”* wordt veroorzaakt voor de omwonenden en *“indien er een ernstige inbreuk is op essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg”* doorstaan de grondwettigheidstoets niet. De begrippen *“onaanvaardbare hinder”* en *“ernstige inbreuk”* kunnen volgens het Hof niet de definitie vormen van een misdrijf zonder ontoelaatbare onzekerheid te creëren. Ook de voorwaarden dat het moet gaan om *“stedenbouwkundige hinder voor de omwonenden”* en om een ernstige inbreuk op *“essentiële”* stedenbouwkundige voorschriften zonder verdere verduidelijking leiden tot onzekerheid. De omschrijving *“onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder voor de omwonenden”* en *“ernstige inbreuk op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg”* hebben volgens het Hof geen voldoende nauwkeurige normatieve inhoud om een misdrijf te kunnen definiëren (overweging B.7.5.).

2.2.2.5.

Het Arbitragehof beantwoordde dan ook de prejudiciële vraag of artikel 146, derde lid DORO het door de artikelen 12 en 14 G.W., art. 7 EVRM en 15 IVBPR gewaarborgde wettigheidsbeginsel in strafzaken schendt bevestigend (overweging B.8.). Zulks houdt volgens het Arbitragehof ook een schending van het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie in (overweging B.10.). Het afhankelijk maken van de strafbaarheid van het in stand houden van een stedenbouwmisdrijf van de aanwezigheid van omwonenden is volgens het Arbitragehof geen pertinent criterium zodat ook op die grond artikel 146, derde lid DORO strijdig wordt geacht met de artikelen 10 en 11 G.W. (overweging B.15.)

2.2.2.6.

Hoewel het Hof in zijn overwegingen aangaf dat anders dan het tweede (onaanvaardbare hinder voor de omwonenden) en het derde geval (ernstige inbreuk op essentiële voorschriften) van strafbaarheid van de instandhouding van een stedenbouwmisdrijf, het eerste geval (de ligging in een ruimtelijk kwetsbaar gebied zoals gedefinieerd in artikel 146 al. 4) wel voldeed aan de vereisten van nauwkeurigheid, duidelijkheid en voorspelbaarheid waaraan strafwetten moeten volden, heeft dit het Hof evenwel niet belet om in het beschikkend gedeelte van het arrest te zeggen voor recht dat artikel 146, derde lid, DORO, zoals toegevoegd bij artikel 7 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 4 juni 2003, de artikelen 10, 11, 12 en 14 van de Grondwet schendt. Uit het dispositief van het arrest heeft deze rechtbank en kamer afgeleid dat artikel 146, derde lid DORO in zijn geheel onwettig was bevonden en niet meer kon worden toegepast.

2.2.3.1.

Deze rechtspraak kan evenwel gelet op het arrest nr. _____ van 19 januari 2005 van het Arbitragehof niet meer worden gevolgd en moet worden verlaten.

2.2.3.2.

Het Arbitragehof heeft met het arrest nr. _____ van 19 januari 2005 zijn standpunt omtrent de ongegrondwettigheid van artikel 146, derde lid DORO herhaald doch heeft verduidelijkt dat die ongegrondwettigheid uitsluitend betrekking had op het tweede en het derde geval :

B.45. Bijgevolg schendt het bij artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003 toegevoegde derde lid van artikel 136 van het decreet van 18 mei 1999, de artikelen 12 en 14 van de Grondwet, in zoverre die omschrijving "onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder voor de omwonenden" en de omschrijving "ernstige inbreuken op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg" geen voldoende nauwkeurige normatieve inhoud hebben om een misdrijf te kunnen definiëren.

en heeft in artikel 146, derde lid, DORO, zoals toegevoegd door artikel 7 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 4 juni 2003, de woorden “, voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg” vernietigd.

2.2.3.3.

Er kan gelet op de beperkte vernietiging van artikel 146, derde lid DORO door dit arrest van het Arbitragehof - zelfs ermee rekening houdend dat het slechts gezag van gewijsde krijgt vanaf zijn publicatie in het Belgische Staatsblad (J. VELAERS, *Van Arbitragehof tot Grondwettelijk Hof*, Antwerpen, Maklu Uitgevers, nr. 436, p. 326) – doch gelezen in samenhang met het arrest nr. van 22 juli 2004, geen twijfel meer over bestaan dat de instandhouding van een stedenbouwmisdrijf nog slechts in één geval strafbaar is, namelijk wanneer de inbreuk werd gepleegd in een ruimtelijk kwetsbaar gebied zoals omschreven in artikel 146, vierde lid DORO.

2.3.

Aangezien het bouwen van de niet vergunde berging geschiedde in agrarisch gebied en een agrarisch gebied geen ruimtelijk kwetsbaar gebied is in de zin van artikel 146, derde lid DORO, kunnen de beklaagden niet worden gestraft voor de feiten omschreven onder de tenlastelegging B.

2.4.

Gelet op de feitelijke gegevens vermeld onder punt 1 van dit vonnis staat vast dat de beklaagden zich schuldig hebben gemaakt aan de feiten omschreven onder de tenlastelegging A.

3. Straftoemeting

3.1.

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de beklaagden zoals die onder meer blijkt uit het strafrechtelijk verleden, de gezinstoestand en de arbeidssituatie voor zover die de rechtbank bekend zijn.

3.2.

De door de beklaagden gepleegde feiten kunnen niet worden getolereerd. De beklaagden moet de normen die de overheid heeft uitgewerkt ter realisatie van het beleid inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening respecteren. De beklaagden mogen hun individueel belang niet boven het algemeen belang – dat is gebaat met een goede ruimtelijke ordening – laten prevaleren.

3.3.

De eerste beklaagde is   jaar oud en volgens het inlichtingenbulletin verpleegster van beroep. De tweede beklaagde is   jaar oud en volgens het inlichtingenbulletin schrijnwerker van beroep. Zij wonen samen met hun kinderen. De eerste beklaagde verklaarde dat zij een uitkering had en dat het gezinsinkomen ongeveer 2.300,00 EUR bedroeg. De tweede beklaagde werkte in loondienst. Zij beschikken beiden over een onberispelijk strafrechtelijk verleden, wat enige mildheid bij de straftoemeting verantwoordt.

3.4.

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingbehoefte dienen maar ook de speciale en generale preventie. De op te leggen straf moet van aard zijn de beklaagden ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hen aan te sporen respect te betonen voor de regels die beogen in Vlaanderen tot een ordentelijke ruimtelijke ordening te komen.

3.5.

De beklaagden hebben middels hun raadsman gevraagd om de uitspraak van veroordeling voor de hen ten laste gelegde feiten op te schorten. De rechtbank acht, in overeenstemming met het op de zitting geformuleerde ongunstig advies van het Openbaar Ministerie, een loutere schuldigverklaring geen adequate strafrechtelijke reactie op de door de beklaagden gepleegde feiten en is van oordeel dat dit de beklaagden onvoldoende de ernst zou doen inzien van deze feiten en bij hen onvoldoende een gedragswijziging zou bewerkstelligen. Bovendien valt niet in te zien hoe een veroordeling tot de betaling van een geldboete zoals door deze rechtbank wordt opgelegd, zou kunnen leiden tot de sociale declassering van de beklaagden.

3.6.

Het komt de rechtbank ter realisering van de voormelde doelstellingen van de straftoemeting dan ook passend en rechtmatig voor aan de beklaagden voor de feiten omschreven onder de tenlastelegging A elk de in het beschikkend gedeelte van dit vonnis bepaalde geldboete op te leggen.

Aangezien door de bevoegde overheid op 11 december 2003 een regularisatievergunning werd verleend voor de zonder vergunning opgetrokken constructie, dat deze vergunning definitief is geworden na de ministeriële verwerping van het beroep tegen de beslissing van de bestendige deputatie en dat niet blijkt dat deze vergunning onwettig zou zijn, dient de rechtbank vast te stellen dat aan de wederrechtelijke toestand een einde is gekomen zodat de herstellvordering zonder voorwerp is geworden.

Gezien de hierna vermelde artikelen :

Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11, 12, 14, 22, 31 tot en met 37, 40 en 41 ;

Wetboek van strafvordering, art. 162, 179, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 191, 194 en 195 ;

Strafwetboek, art. 2, 38, 40;

Decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, art. 42, 1, 1°, 66, eerste, tweede en vijfde lid en 68 ;

Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, art. 2, 99 § 1, 1°, 146, 1° en 147;

Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 24 december 1993, art 29 en het koninklijk besluit van 18 december 1986 betreffende de commissie voor hulp van slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, art. 58 ;

Koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken, art. 91, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie ;

Verordening (EG) nr. 974/98 Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro, art. 1, 2, 3 en 14 ;

Verordening (EG) nr. 974/98 Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro, art. 1, 2, 3 en 14 ;

Verordening (EG) nr. 1103/97 Raad van 17 juni 1997 over enkele bepalingen betreffende de invoering van de euro, art. 1, 4 en 5 ;

Verordening (EG) nr. 2866/98 Raad van 31 december 1998 over de omrekeningskoersen tussen de euro en de munteenheden van de lidstaten ;

Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de grondwet, art. 2, 3, 4 en 6 ;

Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro, art. 3 tot 6 ;

Koninklijk besluit van 30 oktober 1998 tot vaststelling van de datum van inwerking van de bepalingen van de wet van 30 oktober 1998.

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK :

RECHTDOEND OP TEGENSPRAAK

Zegt dat de eerste beklagde en de tweede beklagde conform artikel 146 derde lid DORO voor de feiten omschreven onder de tenlastelegging B, vrij blijven van straf.

Zegt dat er geen redenen zijn om de uitspraak van veroordeling in hoofde van de eerste beklagde en de tweede beklagde op te schorten.

Veroordeelt de eerste beklagde en de tweede beklagde voor de feiten omschreven onder de tenlastelegging A ELK tot een geldboete van 250 FRANK, verhoogd met 1.990 decimes en gerekend aan de omrekeningskoers van 40,3399, of 1.239,47 EUR bedragend.

Zegt dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens de eerste beklagde en de tweede beklagde uitgesproken geldboeten van 1.239,47 EUR telkens kunnen worden vervangen door een gevangenisstraf van 75 dagen.

Spreekt bovendien in hoofde van de eerste beklagde en van de tweede beklagde de verplichting uit om ELK EENMAAL een bedrag van 10,00 EUR, met 45 deciemmen verhoogd, 55,00 EUR bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Zegt dat de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen van en van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur zonder voorwerp is gelet op de verleende regularisatievergunning d.d. 11 december 2003.

Legt de eerste beklagde en de tweede beklagde ELK een vergoeding op van 25,00 EUR zoals bedoeld door artikel 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken.

Begroot de kosten gevallen aan de zijde van het Openbaar Ministerie op 313,76 EUR en veroordeelt de eerste beklagde en de tweede beklagde hoofdelijk tot de betaling van deze kosten allen ondeelbaar veroorzaakt door de bewezen gebleven tenlastelegging A.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van
EENENDERTIG JANUARI TWEEDUIZEND EN VIJF.

Aanwezig :

alleensprekend rechter in strafzaken.
substituut procureur des Konings.
ea adjunct-griffier.